

Pietního aktu se účastnili příbuzní Josefa Vaňáska i ředitel Národní protidrogové centrály plk. JUDr. Jiří Komorouš

rozšířen a podobná snaha je prakticky zbytečná.

Pan rada si však přesto prosadil své. Stal se šéfem Ústředny pro potírání nedovoleného obchodu s omamnými prostředky v ČSR. O nelehké práci, kterou s tím měl, hovoří dobový záznam z parlamentního zpravodajství:

Tato služba jest vybavena zcela nedostatečně jak personálně, tak technicky a finančně. Nutno zde důrazně ocenit činnost věhlasného kriminologa, vládního rady Vaňáska, který má k dispozici toliko tři školené orgány, s nimiž musí vyčerpávat celou širokou agendu tohoto trestního oboru.

Národní protidrogová centrála služby kriminální policie a vyšetřování byla založena 1. listopadu roku 1991, tedy shodou okolností na den přesně 129 let poté, co se

Předvečer památky zesnulých vrací ve vzpomínkách čas o pořádný kousek zpátky. Před branou hřbitova na Malvazinkách je spousta stánků s věnci, svíčkami a květy, ze zatažené oblohy maličko mží, lidé se zdravě potírají rukou. Někde v tom zástupu lze vytušit buřinky pana Boušeho a Brůžka, i penzista Mrázek zastrčil vyhaslou dýmku do kapsy kabátu, neboť na místě posledního odpočinku se nesluší kouřit.

Prvorepublikánské uniformy jsou pravé, šavle se blyští, rázný krok přivádí policisty ke hrobu vládního rady Vacátka. Tedy pardon, Josefa Vaňáska, vynikajícího kriminalisty, který spisovateli Jiřímu Markovi posloužil jako vzor pro hlavní postavu vyprávění o Hříšných lidech města pražského.

Nabít, připravit, pal!

Do sychravého ticha zazněla čestná salva. Možná by pana radu potěšilo, že mu

NÁVŠTĚVA U PANA RADY

po tolika letech někdo vyjadřuje uznání a úctu. Josef Vaňásek se narodil prvního listopadu roku 1877. S vyznamenáním vystudoval státní gymnázium, pokračoval na České univerzitě v Praze, aby si po jejím absolvování zvolil kariéru schopného policejního úředníka. Roku 1923 byl prezidentem republiky jmenován vrchním policejním radou, byl zařazen na Policejní ředitelství v Praze. Stal se přednostou proslulé čtyřky, tedy bezpečnostního oddělení, které mělo mimo jiné na starosti vyšetřování těch nejtěžších hrdelních zločinů.

Rada Vaňásek byl nejen vynikající kriminalista, ale i velmi prozíravý policejní

diplomat. Několik let zastupoval Československo v Interpolu, jako reprezentant naší republiky se účastnil řady mezinárodních setkání a kriminalistických kongresů.

V době, kdy se šňupání kokainu považovalo za vcelku neškodnou kratochvíli společenské smetánky, vytušil vážné nebezpečí drogových závislostí a všemožně se snažil proti šíření omamných jedů bojovat. Ne vždycky se setkával s pochopením. Když například v rámci ministerstva rozšiřoval zprávu o mezinárodní konferenci věnované zneužívání narkotik, byl úředně ujištěn, že obchod s takovými látkami není v Československé republice

pan rada narodil. Dnešní bojovníci proti drogám se o k odkazu svého předchůdce hrdě hlásí a letos zjara se jim podařilo na Malvazinkách objevit hrob, do kterého byl jednašedesátiletý rada pochován. Pomník byl zašlý, pamětní deska rozbitá. Vedení protidrogové centrály zajistilo celkovou opravu pietního místa a výměnu poškozené desky. V den Vaňáskových narozenin přišli kolegové pana radu pozdravit.

Nabíjet, připravit, pal!

Ruch na dušičkové přeplněném hřbitově se na chvíli zastavil.

Pal! Závěry historických pušek rachotí, kolem kaple krouží překvapené hejno holubů. Světlo svíček je mihotavé, květiny těžce voní a pan Brůžek, který se se svou šviháckou špacírkou mihl v přihlížejícím zástupu, uznale přiložil prsty k okraji tvrdáku.

jr

Foto Václav ŠEBEK